



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον· ἐν Ἀθήναις,
πῶς πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοήντα τέσσαρα,
μία νὰ ταιριάξῃ ἔβρηκα λέξι : Καίσαρα.

Ο ΡΟΜΗΟΣ τὴν ἐθνομίαν—μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει.
ὅταν ἔγω εἰσπνέω —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
ἀνέχομαι δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
ὅτι εἰς τὴν κ' ἂν κρατῇ—δὲν περνᾷς συνομομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια,
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα —κι' ὁ Ρομηός μας μιὰ δεκάρα,
Κι' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει —εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Δεκαπέντε Δεκεμβρίου,
κλονισμός τοῦ Ὑπουργείου.

Σαράντα νούμερο κι' ἑπτὰ,
ὅλοι φωνάζουν γιὰ λεπτά.

Πρῶτον Ἐλεγείον
εἰς τὸ Ὑπουργεῖον.

Ἰππότες ποτὲ σου τέτοια ἔμελλαν ἀνατεῖλῃ
ἰππότες μιὰ μπόρα τῶς μυχρῆς συμφορᾶς,
ὅταν σὲ ἀφίνουν οἱ καλλίτεροί σου φίλοι,
Ἀττίνας, Ὑποπαιστήρας, ὁ Παχὺς, ὁ Καρδαράς.
Μεγάλῃ φωνῇ φεύγουν καὶ κανέναν δὲν τοὺς πιάνει,
ὅλοι σφίγγουν τὸ χεῖρ τοῦ κυρίου Δεληγιάννη.

Ποῦ ὅλοι τοὺς τραβοῦσες, ὦ μέγαλον Ὑπουργεῖον,
ἰγμύεις μὲ φίλους ὅλης τῆς Βουλῆς τὰς θέσεις,
ἰππότες ποτὲ σου πῶς θ' ἀκούσης ἔλεγείον,
πῶς θέλῃ μιὰ ἡμέρα νὰ σοῦ λένε πῶς θὰ πέσης ;
ὅταν σὺ λέγεις πῶς ὅλοι μὲς' ὅσα κρύα θὰ σ' ἀφίνουν,
ὅτι ἡμεῖς οἱ ἐννέα ἐννεήντα πῶς θὰ γίνουμε ;

Τοῦ ζῶντος καὶ τάφου χλωμιασμένο στέκεις τώρα,
τοῦ ζῶντος καὶ τάφου κάθε λίγο σπαρταρᾷς,
τοῦ τρέχεις νάβρης ψήφους, δίνεις θέσεις, δίνεις δῶρα,
ἐξοικονομεῖς ἀφθόνως τοῦ Σκουλούδη ὁ παρὰς.
ὅταν πᾶς ὁ κλύμένος ἐκ τῆς λίμνης Κωπαίδος
ἐξοικονομεῖ γιὰ τὴν νέαν σωτηρίαν τῆς πατρίδος.

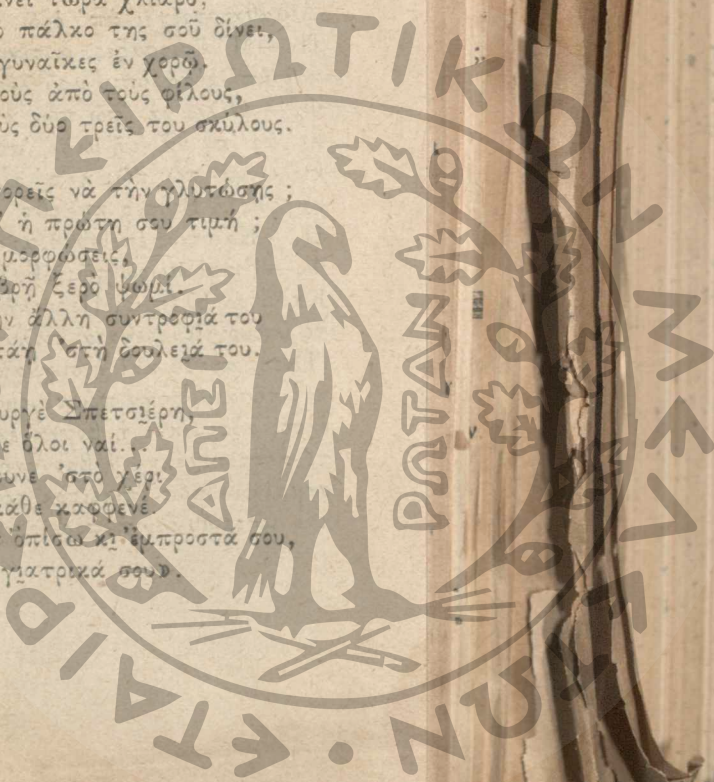
ὅταν μάλιστα εἰς τὴν πόδαρά σου κρατεῖσαι
ὅταν χάπια σιδηροῦχα, μ' ὅσα δάνειζ κι' ἂν τρῶς,
ἐκλεῖξῃ μόνο ψήφους ὅσοι κρεββάτι σου κυλιέσαι,
ὅταν βλέπει δακρυσμένος κι' ὁ Λομπάρδος ὁ γιγνός.
ὅταν φάλλουν μοιρολόγια εἰς αὐτὴ τὴν καταντία σου,
ὅταν φωνάζουν ὅλοι, τὰ φαρόδα πλατεῖα χαρτιά σου.

Ὁ Δεμάθης ὅλο τρέχει μὲ τὰ χεῖρά του ὅσπιν τσέπη,
κι' ὁ Καζάκης ξαπλωμένος ἀφελῶς ὅσοι καφενεῖον
σκυθρωπὸς κι' ἀπελπισμένος τὴν κατάστασί του βλέπει,
καὶ μονάχος κουβεντιάζει περὶ φόρων καὶ δανείων.
Ἐπαυσε κι' ὁ Στεφανίδης ὑπερήφανος νὰ σκούζῃ,
κι' ἀπ' τὴ λύπη του δὲν βάζει οὐτ' ἐκεῖνο τὸ μπουρνούζι.

Οἱ πιστοὶ σου καπνοφάνται ἀπελπίσθησαν κι' ἐκεῖνοι
κι' ἀπ' τὸ στόμα των τὸ ζήτω βγαίνει τώρα χλιαρό,
ἡ Ῥοζοῦ βρεχιαῖς κατάραις ἀπ' τὸ πάλκο τῆς σοῦ δίνει,
ἀκάτω κάτω !» σοῦ φωνάζουν καὶ γυναῖκες ἐν χορῷ.
Δὲν ἔμπορεῖς νὰ διακρίνης τοὺς ἐχθροὺς ἀπὸ τοὺς φίλους,
κι' ἴσως φύγῃ κι' ὁ Σταμούλης μὲ τοὺς δύο τρεῖς τοῦ σκύλους.

Μὲς' σὲ τούτῃ τὴν ἀντάρα πῶς ἔμπορεῖς νὰ τὴν γλυτώσῃς ;
ποῦν' ἡ πρώτη σου ἡ δόξα ; ποῦν' ἡ πρώτη σου τιμὴ ;
ἐβαρέθηκε ὁ κόσμος τὰς πολλὰς ἀνυπομονήσεις,
καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάμῃ γιὰ νὰ ἔβρῃ ξερό νομὴ.
Κι' ὁ Βοσσέρ ὁ στρατηλάτης μὲ τὴν ἄλλη συντροφίαν του
τὰ μπαγάγια του θὰ πάρῃ καὶ θὰ πᾶρ' ὅσπιν δουλειά του.

Μαῦρα φόρεσε κολάρα, ὁ Πρωθυπουργὲ Σπετσίερν,
σὺ ποῦ ἦσουν μαθημένος νὰ σοῦ λένε ὅλοι ναί.
μαῦρα φόρεσε κολάρα καὶ σὲ πέρνανε ὅσοι χεῖρ
οἱ καλλίτεροί σου φίλοι μὲς' ὅσον κάθε καφενεῖ.
Κι' ὅλοι σκούζουν μ' ἓνα στόμα κι' ἀπ' ὅπισθα κι' ἀμπροστά σου,
« Ἀκυρὴ ἡ Σπετσαρία, ἄκυρα τὰ γιαντριά σου ».





Φασουλής και Περικλέτος
ο καθένος νέτος σχέτος.

Φ. — Λοιπόν ή επανάστασις εύρίσκει' επί θύραις !...
Περιπολίαις, ιππικόν, υπάλληλοι, κλητήρες,
καπνοφαντών τρεχάματα, αμάξια σούρτα — φέρτα,
εύζωνικά συντάγματα, του Παρνασσού κοντσέρτα,
και ο Λεξέν περίπατο με τρικαντό και σπάθα,
άνεβοκατεβάσματα του φίλου μας Δεμάθα,
διαδηλώσεις τακτικά και ζήτ' ο Δεληγιάννης,
και άλλα χίλια πράγματα, που δεν καταλαμβάνεις,
σημαίνουν ότι πρόκειται το σύστημα να πέσει
κι' ο Θεόδωρος Πρωθυπουργός να πεταχθή 'στη μέση.
Π. — Δεν έννοώ μ' αυτά που λές τί θές να έννοήσης,
και απαιτώ σαφέστερα να μου τά εξηγήσης.
Φ. — Έν πρώτοις μέσα 'στη Βουλή καθόλου δεν σ' άρίνουν
και άγρια με κοντακίσις και με σθερικίσις σε ζύνουν.
Τών πολιτών τά δίκαια οίκτωρς καταπατούνται
κι' οι νόμοι του Συντάγματος φρικτά παρεξηγούνται.
Ούτως έχόντων, Περικλή, ως βλέπεις τών πραγμάτων,
έν μέσω τσών φοβερών του έθνους τρεχαμάτων,
του ύπουργείου τρέχοντος τόν κίνδυνον να πέσει,
και του Δεμάθα χάνοντος την ύψηλή του θέσι,
βαπόρια κάνουν διαρκώς για βουλευτάς ταξείδι,
αμάξια πάνε κι' έρχονται μετά του Βαρελίδη,
για ύπουργεία δίνονται εις όλους ύποσχέσεις
και ίσως γίνη ύπουργός κι' ο Βουλευτής της Μ έ σ η ς.
Π. — Δεν έννοώ μ' αυτά που λές τί θές να έννοήσης,
και απαιτώ σαφέστερα να μου τά εξηγήσης.
Φ. — Δεμάθας βουλευτάς ζητεί ως άστροπή ταχεία,
Δεμάθας βουλευτάς ζητεί μέσ' 'στά ξενοδοχεία,
Δεμάθας βουλευτάς ζητεί και με τόν αριθμό τους,
Δεμάθας βουλευτάς ζητεί και στόν περίπατό τους,
Δεμάθας βουλευτάς ζητεί και νυκτα και ήμέρα,
Δεμάθας τρέχει άπ' έδω, Δεμάθας εκεί τέρα.
Π. — Μ' εύλοσαζες, αντίκριστε, μ' αυτόν τόν δασμολόγο,
και άπ' αυτά όπου μου λές έγω δεν πέρνω λόγο.
Φ. — Θέλω να 'πω πως κατ' αυτές Τρικούπης κινδυνεύει,
κι' ως 'πχ να 'δῃ μέσ' 'στη Βουλή αυτός που δεν πιστεύει.
Θέλω να 'πω πως κατ' αυτές το κόμμα κακαρόνει
κι' ούτ' ο Βοσσερ κι' ούτ' ο Λεξέν άκόμη το γλυτόνει.
Π. — Και πως επέστης, μισακρά, πως ο Τρικούπης πέφτει ;
Φ. — Γιατί ήρω πώς έβχλε εις τόν Δεμάθα νέφτι.
Και όταν βλέπεις, Περικλή, πως ο Δεμάθας τρέχει,
το ύπουργείον βέβαια πολύ κακά την έχει.
Έκτός αυτού και ή συχνάίς — πυκναίς διαδηλώσεις,
και τσάις 'στην πρωτεύουσιν έδω άναστατώσεις,
εκτός αυτού και ή βροχή εκείνη ή ραχδαίχ,
τ' άστροπελέκι ή βρονταίς, και τ' άλλα τά σπουδαία,
σημαίνουν πως επίκειται το ύπουργείον πτώσις,
και μόνον ου δεν ήμπορείς, μαγκούρη, να τό νοιώσης.

Π. — Κι' έγινε διαδήλωσις έντός της Πρωτεύουσας ;
Φ. — Δεν 'μπόρεσες τουλάχιστον τά Ζ ή τ ω μας ν' άκούσες ;
Κινήσαμε άπ' τη Βουλή περίπου την έννάτην,
κι' εφθάσαμε 'στο σπήτι του περίπου την δεκάτην.
'Στό δρόμο που πηγαίναμε άρχίνισε το ξύλο
κι' έφαγα κάμποσες κι' έγω άπ' άγνωστό μου φίλο.
Κι' όσάκις 'φώναξα κι' έγω του Δεληγιάννη ζήτω,
μούρχότανε και μια σθερικιά άπόναν άλλον τρίτο,
και όταν πιά εφθάσαμε 'ς του Θεόδωρ το σπήτι,
έπῃγε το καπέλο μου εις ένα λωποδύτη,
και όταν μ' ένθουσιασμό ρητόρευε μεγάλο,
ένας χονδρός φουσανέλας με 'πάτησε 'στον κάλο,
και όταν πιά ο Θεόδωρος έμπῃκε μέσ' 'στο σπήτι,
με μια γροθιά έξαφνική μου άνοιξαν τή μύτη,
και όταν πιά σκορπίσθηκαν οι τόσοι πατριώταις,
δρό εϋζωνοι ψηλόλιγνοι άπλόουν της καπόταις,
και δός του κατακεφαλαίς με όλη τους τή λύσσα,
που μ' έκαναν, βρέ Περικλή, ψυχή μου 'στά Πατρίδα.
Πήγα παράπονα γι' αυτό να 'πω του Δεληγιάννη,
άλλά κι' αυτός ο φουκαράς τί διαβόλο να κάνη ;
Π. — Καί συμπεραίνεις, Φασουλή, πως άφευκτα ήάτις
Φ. — Θε να τόν στείλουν σίγουρα 'στο διαβόλο πεσεί.
Μά δόξα νάχη ο Θεός που ξύπνησαν τά πλήθη
και το άρχαίον αίσθημα άνεξωγονήθη
και βλέπεις μίαν κίνησιν καθ' όλας τας ήμέρας,
φουσα της νυκταίς άγριος μεσημβρινός άέρας,
άπό την λάσπη την πολλή γραλίζουσε οι δρόμοι,
τρέχει 'στης λάσπαις ο λαός για να έκφράση γνώμη,
βλέπεις πολίτας άναμιζ μετά χωροφυλάκων,
και με δεμένο δάκτυλο τόν φίλον Κοσσονάκον,
κι' εν γένει βλέπεις πράγματα, που δεν καταλαμβάνεις,
και λέγεις ότι άφευκτα θα θάλλῃ ο Δεληγιάννης.
'Αλήθεια έλησμονήσα, βρέ Περικλή, ως τόσο
ένα σπουδαίον γεγονός να σου διακοινώσω.
Π. — Τι τρέχει, βρέ, και φαίνεσαι σάν παραχαλίσμινι ;
Φ. — Εις τόν χορό του παλατιού είμαι προσκεκλημένος.
Π. — Τι λές, βρέ άφιλότιμε ; προσκάλεσαν κι' εμένα ;
Φ. — Και τάχα είνε πῶς καλοί κημποσοί άπό 'μένα ;
Και μάλιστα παρήγγειλα βελάδα 'στου Λαμπίκη
και θα του ρίξω κανονιά, όπου θα ήνε φρικτ.
Και έπειδή έσίμωσε ή ώρα για το ξύλο,
όσα θα 'δῶ μέσ' το χορό 'στά λέγω 'στ' άλλο φύλλο.
Π. — Άφου λοιπόν κατάλαβες πως ξύλο θε να παίζῃ,
λάβε οκτώ άνάποδες και 'ίσταίς άλλαις εξή.



'Στην Μεγαλειότητά του
διά τά γενέθλιά του.

Προχθές, Μεγαλειότατε, εις τά σαράντα 'μπῃκει,
και ή πατρίς έχόρευε με χίλια δρό παιχνίδια,
όλος ο κόσμος 'σ' ηύχετο κατά βαρβάρων νίκαις
κι' εις του Βισβάδεν τά λουρά συχνότατα ταξείδια.

Λοιπόν σ' εύχόμεθα κι' έμεις άξένοιατος να ζήσης
και μια ήμέρα έξαφνα 'στην Πόλι να ξυπνήσης,
και ως 'στου χρόνου, βασιλεύ, να δώσ' ή Παναγία
ν' αλλάξουν δεκατέσσερα καινούρια ύπουργεία.



Μέσα 'στο τόσο ξαφνικό χαλάζι και τη μπόρα
έχασέ και τά δάνεια και όλη του τη φόρα.

Θρήνος ύπουργικός,
πολύ σπαρακτικός.

Δίκα, είκοσι, τριάντα,
και το κόμμα φεύγει όλο,
ελαθίκαμε για πάντα,
εις ενέργεια το στόλο,
εις ενέργεια την Κί σ σ α
με ταχύτητα και λύσσα.

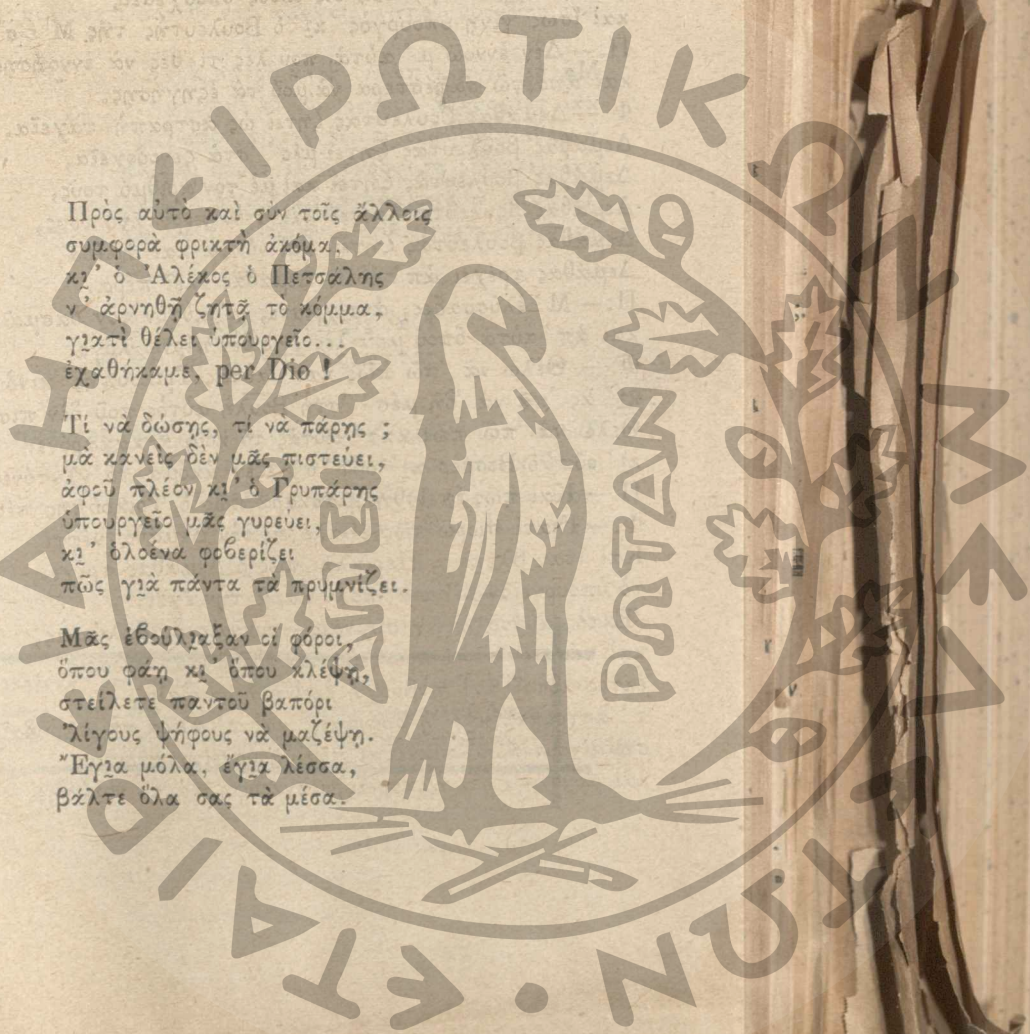
Σάν φορήμια μας ριχτήκαν
και γυρεύουν να μας φάνε,
τόσο φίλοι τί γινήκαν ;
τόσοι βουλευτάι που πάνε ;
τόρα πούναι χορτασμένοι
δεν τους νοιάζει τί θα γένη.

Ο κυρ Θεόδωρος σάν φείδι
μας έρρουήξε το αίμα...
Σκόρπα θέσεις, Βαρελίδη,
γιατί πιά δεν είνε φέμμα
πως μας έφωγαν τριάντα,
κι' ελαθίκαμε για πάντα.

Πρός αυτό και σὺν τοῖς ἄλλοις
συμφορὰ φρικτὴ ἄκουε.
κι' ο Ἀλέκος ὁ Πετσαλῆς
ν' ἀρνηθῇ ζήτῃ τὸ κόμμα,
γιατὶ θέλει ὑπουργεῖο...
εἰλαθίκαμε, per Dio !

Τί να δώσης, τί να πάρης ;
μά κανείς δεν μας πιστεύει,
ἀφου πλέον κι' ο Γρυπάρης
ὕπουργεῖο μας γυρεύει,
κι' ὁλοένα φοβερίζει
πὼς γιὰ πάντα τὰ προμνύζει.

Μὰς ἐβούληξάν οἱ φόροι,
ὅπου φάη κι' ὅπου κλέβῃ,
στείλετε παντὺ βαπόρι
'λῆγους ψήφους να μαζέψῃ.
'Εγὼ μόλι, ἔγινα λέσσα,
βάλτε ὅλα σας τὰ μέσα.



Κάτι για τὸν καιρὸ
τὸν τόσῳ βροχερό.

Νὰ βρέχ' ἢ νὰ μὴ βρέχη λοιπὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ;
μὲ ἄλλους λόγους νᾶναι παντοτεινὴ βροχή,
ἢ νὰ θερμαίνῃ πάντα ἑαρινὴ λιχκάδα
κάθε ρωμηοῦ τὴ ράχη σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ;
Πρὸ πάντων 'στὴν Ἀθήνα, ὅπου δουλεῖα δὲν ἔχει,
τί προτιμᾷ ὁ Ἕλληνας, νὰ βρέχ' ἢ νὰ μὴ βρέχη ;

Καὶ πρῶτα πρῶτ' ἂν βρέχη, εὐθὺς 'στὰ καφφενεῖα
ἐλεύθεροι καὶ δούλοι συνάχονται μὲ ζήλον,
πολιτικὴ κουβέντα ἀρχίζουν μὲ μανία.
ἤτις θὰ καταλήξῃ ἀφύκτως καὶ σὲ ξύλον.
Κι' ἐνῷ 'στὰ καφφενεῖα πέφτει σθερχιὰ σπουδαία,
ἐξω τῶν καφφενείων πέφτει βροχὴ ραχδαία.

Ἄν ὅμως τύχη πάλι νὰ ἔχουμε λιχκάδα,
ἀπὸ τὰ καφφενεῖα πετεινῶνται μὲ ὀρμή
ἄνδρες, παιδιὰ, γυναῖκες, γυρίζουν καρτσάδα
κι' ἀπὸ φωναῖς οἱ δρόμοι γεμίζουν 'στὴ στιγμή.
Κι' ἐνῷ καὶ σὺ 'στὸν κόσμῳ ἔτσι γελῶντας τρέχεις,
οὐχὶ πολὺ σπανίως σοῦ κλέπτουν ὅ,τι ἔχεις.

Ἄν ὅμως αἰφνιδίως βροχὴ ραχδαία πιάσῃ,
ἡ κάθε μιὰ κυρία τὸ σπῆτι της ἀνοίγει·
τσάϊ, καφφέ, μπισκότα εὐθὺς θὰ ἐτοιμάσῃ
κι' ἀμέσως 'στὴν πασέτα τὸ στρώνουνε ὀλίγοι,
καὶ χασμουριέτ' ὁ κόσμος ἐνῷ διασκεδάζει,
καὶ οἱ νοικοκυραῖοι κάνουν μεγάλο χάξι.

Μὰ νὰ ὁ ἥλιος πάλι ὀλόχρυσος προβαίνει
καὶ τρέχουν 'στὰ Πατήσια καὶ τρέχουν 'στὸ Δαφνί...
οἱ βουλευταὶ πρὸ πάντων κατενθουσιασμένοι
ἀφίνουν τὴν παράγγα τοῦ ἔθνους ἀδεϊχνή,
λαὶ ἀναπνέουν αὔρα καὶ κοπανοῦν ἀέρα
καὶ στήνουν 'στὴν λιχκάδα τὴν ἐθνικὴ παντιέρα.

Μὰ σὲ λιγάκι πάλι 'φιλὴ βροχὴ ἀρχίζει
καὶ τρέχουν ἡ κυρία εἰς τὰ ἐμπορικά,
ἡ κάθε μιὰ δῶρα πρωτοχρονιάς ψουνίζει
καὶ μερικαῖς σουφρόνουν μὲ τρόπο μερικὰ !
Τοιαῦτα ἡ λιχκάδα καὶ ἡ βροχὴ παρέχει...
λοιπὸν τί προτιμᾶτε ; νὰ βρέχ' ἢ νὰ μὴ βρέχη ;

Καὶ εἰς τὸν Ναύαρχον Λεζέν
τέσσαρας στίχους ὡς μεζέν.

Τώρα ποῦ ἤλθες Ναυτικὸν νὰ μᾶς παρὰσκευάσῃς,
κατὰ κακὴν σου σύμπτωσιν ὁ στόλος ταξειδεύει,
πάει νὰ φέρῃ βουλευτάς διὰ τὰς περιστάσεις,
καθόσον ἡ κυβέρνησις μεγάλως κινδυνεύει.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνθρονεῖ
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον.

Βιβλίον προσφιλέστατον,
καθ' ὅλα χαριέστατον.

Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τὰς ἐλεεινάς καὶ στεῖρας,
ποῦ σπανίως ἐξυπνάδα θὰ ἴδῃς ἑλληνική,
ἐν βιβλίον χθὲς τὸ βράδῳ ἐκρατοῦμεν ἀνὰ χεῖρας
ὑπὸ τίτλον ἐκ χρωμάτων τεχνικῶν — ΕΔΩ ΚΙ' ΕΚΕΙ
εἶναι ἔργον τοῦ Ἀννίνου, τοῦ γνωστοῦ τοῖς πᾶσι Μ.
ποῦ τὸ πνεῦμά του ἐν γένει σπινθηροβολεῖ καὶ λαμπρ.

Ἔχει μέσα μετὰ τῶσων καλλιτεχνικῶν εἰκόνων
διηγήματα ὠραῖα, ἐκλεκτά τε καὶ πολλὰ,
ὥστε καὶ ὁ ἀναγνώστης μὲ ὀλίγα φράγκα μόνον
εἴμπορεῖ νὰ τὸν θαυμάζῃ καὶ συγχρόνως νὰ γελᾷ.
Τὸ βιβλίον του θὰ 'βρῆτε, κι' ἀναλόγως εὐθηνόν,
εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα τὰ γνωστὰ τῶν Ἀθηνῶν.

Κάτι ποῦ ἐνδιαφέρει
τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ κεμερί.

Ἄς μάθῃ κάθε φίλος μας καὶ ἀνταποκριτὴς
πῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ὀφείλει νὰ πληρώνῃ
συλλογισθῇτε, κύριοι, πῶς εἴμαι ποιητὴς,
καὶ σὰς παρακαλῶ πολὺ μὴ ρίχνετε κανόνι.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ὅπισθεν τῆς ἐκκλησίας τῶν ἐδῶ Καθολικῶν
θὰ εὗρῃτε ἀποθήκην οἶνων μαύρων καὶ λευκῶν,
γευστικῶν πολὺ εὐόσμων, παλαιῶν κι' εὐθηνότατων
καὶ δι' ἀσθενεῖς ἐν γένει ὄλων ὠφελιμωτάτων.
Ὅστις ἄπαξ ἀγοράσῃ παρευθὺς τοὺς ἐκτιμᾷ...
Εἰς τὸ Νέκταρ ἀποθήκῃ Ἰωάννου Ζωσιμῆ.

Ἐτοῦ Σπύρου τοῦ Μπονάνου, εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ,
θὰ εὗρετε καπέλα ὠραῖα τοῦ συρμού,
περὰ καὶ γαρνιτούρας, χίλιων εἰδῶν κορδέλαις,
ἄνθη διὰ καπέλα καὶ ἐκλεκταῖς δαντέλαις.
Ἐπίσης θὰ εὗρῃτε καὶ ἄνθη γιὰ κυρίας,
στεφάνους κι' ἀνθοδέσμας, καὶ εἰς τιμὰς μετρίας.

Τὰ κρασιὰ τοῦ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ ἀμφοτέρων τῶν χωμάτων
ἀπὸ τὴν ἐξοδουσί των κι' ἀπὸ τὴν πολλὴν δουλειὰ των
τόσφ φτήνηναν ἐσχάτως, ὥστε κι' οἱ φτωχοὶ ἀκόμα
εἴμπορουν μὲ τέτοιο νέκταρ νὰ δροσίζουνε τὸ στόμα.
Ἐβδόμηντα τῆς σοῦ λέει, κι' ὁ καθένας ἀγοράζει,
καὶ ὁ φίλος ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ τὰ βαρέλια του ἀδειάζει.

Ἐτῶν Φινοπούλων τὸ γνωστὸν κατάστημα ἐκείνῳ
ἓνα κρασί δύο ἐτῶν μὲ θάρρος σὰς συστήνω
τόσφ φθιγνὸ, ποῦ ἂν τὸ πῶ δὲν θὲ νὰ τὸ πιστεύῃς,
λεπτὰ ἐξήγητα ἢ ὀκ... μοναδικὴ ἡ γεῦσις.

Εἰς τοῦ Ταμπάκοπούλου τὸ μαγαζὶ θὰ βρῆτε
ὅ,τι πολυτελείας εἶδος ἐπιθυμεῖτε.
Πρὸς τοῦτοις ἔχει πάλιν ὡς ἄλλοτε κι' ἐφέτος
δῶρα πολὺ ὠραῖα διὰ τὸ Νέον Ἑτος.

Καφφενὲ τῶν Εὐφρονούντων — νυκτὰ μὲρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόρους, — πατατζήδες ἄλλους τόσους,
μὲ οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαίδουρα.